

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **B. M.**, narozený dne X
bytem v ČR X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2021, č.j. OAM-849/ZA-ZA11-VL14-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu v České republice jako zjevně nedůvodnou.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí pokládá za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť nijak nereaguje na odůvodnění žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice a věcně se s ním nijak nevypořádává.
3. Žalobce v žalobě uvedl, že ačkoliv prezentovaný příběh žalobce se dotýká jeho ekonomické situace, tak obavy prezentované žalobcem neodkazují na jeho ekonomickou situaci, ale na násilí, které žalobce očekává ze strany dotírajícího věřitele, kterému není schopen uhradit zápůjčku. Žalobce má za to, že ačkoliv jádro jeho obav vyvěrá z ryze soukromoprávního sporu, tak tato skutečnost není důvodem pro zamítnutí žádosti, neboť je třeba důkladně posoudit, zda je žalobcův domovský stát schopen jej ochránit před jeho věřitelem a souvisejícím postihem.
4. Žalobce dále v podané žalobě uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se s tímto tématem nijak nevypořádává a toliko obecně odkazuje na podklad, jehož autorem je právě sám správní orgán, pročez se žalobce nedomnívá, že by se jednalo o neutrální a objektivní důkazní zdroj, neboť úvahy správního orgánu, ve kterých se odvolává na skutečnosti sepsané jím samotným, nesvědčí o postupu dle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
5. Dle názoru žalobce tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplyvá, nakolik je domovský stát žalobce hodnocen jakožto právní stát poskytující policejní ochranu před nezákonnými projevy a v tomto ohledu odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č.j. 4 Ads 17/2007-66.
6. Rovněž žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný se v této souvislosti nijak nezabýval hodnocením možnosti vnitrostátní ochrany, přičemž žalobce popsal důvody, pro které nevkládá důvěru v to, že by jej před dalším fyzickým násilím ze strany věřitele měla ochránit tamní policie, kterou hodnotí jakožto nefunkční.
7. Žalobce proto s ohledem na výše uvedené navrhl ve své žalobě, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 4. 2021 nesouhlasil s obsahem žalobních námitek a navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce dne 8. 6. 2020 do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení (v rámci závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince) uvedl, že mu není známa žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožnil vycestování z České republiky, a že žalobce správnímu orgánu vypověděl, že se chce do země původu vrátit dobrovolně, a že žalobce již měl zakoupenou letenku.
10. Podle žalovaného právní zástupce žalobce zcela rezignoval na vypořádání se s výše uvedeným a místo toho po žalovaném požaduje zkoumání možnosti vnitrostátní ochrany a napadá objektivitu žalovaným zkompletované zprávy. Podle tvrzení žalovaného je po seznámení se s napadenou zprávou zřejmé, že se nejedná o vlastní názory a myšlenky správního orgánu, přičemž tyto zprávy jsou žalovaným pouze kompletovány do relevantní povahy.

11. Co se týče námitky žalobce uvedené v jeho žalobě týkající se povinnosti žalovaného zkoumat reálnost možnosti vnitrostátní ochrany před věřitelem, dochází žalovaný ve svém vyjádření k závěru, že s přihlédnutím k výpovědi žalobce v rámci zmíněného stanoviska k jeho vycestování, je zcela zřejmé, že důvody žalobce pro podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice byly pouze ekonomické.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

12. Ve věci bylo rozhodnut bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nepožaduje nařízení ústního jednání ve věci a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
14. Žalobce podal dne 11. 12. 2020 žádost o mezinárodní ochranu, přičemž následně byl žalovaným vyzván, k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a předvolán k pohovoru ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce následně dne 21. 12. 2020 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, když mimo jiné uvedl, že z vlasti vycestoval dne 17. 6. 2019 letecky do Lotyšska a zde zůstal do února 2020, následně odcestoval osobním vozidlem do České republiky, na jejíž území vstoupil dne 14. nebo 15. 2. 2021, je narozen X ve městě X, region Namangan, Uzbekistán, je X národnosti a mluví rusky, tádžicky a uzbecky, je zdravý (nemá žádná omezení či zdravotní potřeby), je ženatý, má dvě děti, nikdy nebyl členem politické strany ani jinak politicky aktivní. Svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnil tím, že má obavu se do vlasti vrátit, protože tam má dluh a v souvislosti s tímto dluhem mu je vyhrožováno. Jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany již žalobce neměl.
15. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 21. 12. 2020 za účasti tlumočnice ruského jazyka žalobce výše uvedené okolnosti blíže rozvedl. Upřesnil, že do Lotyšska a následně do České republiky odcestoval za prací, přičemž chtěl vydělat peníze na splacení svého dluhu. Do září 2019 měl v Lotyšsku platné pracovní vízum a následně až do února 2020 tam pracoval nelegálně. V únoru 2020 poté odjel na radu svých známých do České republiky, kde pracoval nelegálně na stavbách. V červnu 2020 se žalobce podle svého tvrzení sám dostavil na policii, kde mu z důvodu nelegálního pobytu udělili výjezdní příkaz. Dluh, pro který je mu vyhrožováno, vznikl v důsledku dopravní nehody, když žalobce dne 2. 1. 2015 narazil s vypůjčeným vozidlem Toyota Land Cruiser Prado do sloupu a vlastník vozidla po něm chtěl uhradit škodu ve výši 80 000 USD. Žalobce však nebyl schopen tuto částku vlastníkovu vozidla uhradit, přičemž na splacení svého dluhu dostal lhůtu jednoho roku. Po několika splátkách nyní zbývá žalobci z dluhu uhradit 45 000 USD. Na konci roku 2017 sdělil vlastník vozidla žalobci, že pokud svůj dluh neuhradí do jednoho měsíce, obrátí se na vymaháče dluhů. Po dalším měsíci přišel vymahač vymáhat dlužné peníze a následně pořád žalobci volali a vyhrožovali a v roce 2018 jej také dvakrát zbili a následně mu vyhrožovali zabitím, pokud peníze nevrátí. Za pomoci bratra tedy žalobce odcestoval z vlasti. K poslednímu napadení žalobce kvůli dluhu došlo v roce 2018. Ústně vyhrožováno bylo žalobci naposledy předtím, než obdržel vízum, zřejmě

v březnu 2019. Žalobce tyto skutečnosti nikomu neoznámil, jelikož mu bylo vyhrožováno, že když učiní oznámení policii, tak ohrozí svou rodinu. Žalobce si neprodloužil legální pracovní pobyt, jelikož by se musel vrátit do vlasti a vynaložit další prostředky, což by se mu podle jeho slov nevyplatilo. Dále žalobce uvedl, že ve vlasti neměl konkrétní problémy se státními či bezpečnostními orgány, nemá ve státech Evropské unie žádné rodinné příslušníky. Při návratu do vlasti má obavu, že uvedení lidé své výhrůžky splní a v České republice by chtěl pracovat, splatit svůj dluh a kdyby se mu dluh podařilo splatit, vrátil by se domů.

16. Dle závazného stanoviska k vycestování ze dne 8. 6. 2020, ev. č. ZS51295 vydaného Ministerstvem vnitra (dále jen „**závazné stanovisko Ministerstva vnitra**“) je vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán možné. Dle odůvodnění tohoto stanoviska žalobce ve svém vyjádření uvedl, že chce sám vycestovat domů, a že mu není známa žádná překážka nebo důvod, které by mu bránily vycestování z České republiky. Dále z odůvodnění tohoto závazného stanoviska Ministerstva vnitra vyplývá, že správní orgán při jeho vydávání vycházel z výpovědi žalobce ze dne 8. 6. 2020, a dále z informací, které shromáždil v průběhu řízení o ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Republice Uzbekistán.
17. Z písemnosti označené jako „Uzbekistán, Informace MZV ČR, č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019, k č.j. MV- 7953-2/OAM-2019-situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti pod dlouhodobém pobytu v zahraničí“ se podává, že postupně dochází k uvolňování represivního postoje režimu vůči obyvatelstvu, přičemž dopad na skutečný život je limitován tím, že pozice opuštěná represivním přístupem je nahrazena korupčním systémem byrokratického aparátu a nekompromisní je přístup vůči oponentům režimu. Dále, že ZÚ Taškent nedisponuje bližšími informacemi o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, dle legislativy ale žádný postih ani nebezpečí nehrozí. Z písemnosti ze dne 25. února 2021 označené jako „Uzbekistán, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“ poté vyplývá, že hrozbě mučení bezpečnostními složkami ve zvýšené míře čelily osoby nařčené z islámského extremismu, uzbeký právní systém neumožňuje uložit trest smrti za žádný trestný čin, zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace, a že v zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, nicméně nevyřešené otázky státních hranic nebo vodních zdrojů komplikovaly vztahy s okolními státy.
18. Dne 2. 3. 2021 se žalobce dostavil k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, do protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany uvedl, že nepožaduje seznámit se s obsahem podkladů pro vydání rozhodnutí a postačí mu jejich výčet, dále že nechce navrhnout doplnění podkladů ani uvést nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu.
19. Žalovaný dne 4. 3. 2021 vydal napadené rozhodnutí, kterým podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost. Vyšel při tom z toho, že z výpovědi žalobce zcela jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze a jen ekonomické důvody, a že žalobce zároveň neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, nebo že mu tam hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Žalovaný

v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž uvedl, že žalobcem uváděnou pohnutku vedoucí ke vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy údajné vyhrožování ze strany jeho věřitele, nelze podřadit pod zákonný důvod pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, a že žalobce rovněž neuvedl v průběhu správního řízení ani žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu.

20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž zmínil, že azylovou neoprávněnost dosvědčuje i fakt, že v řízení o správním vyhoštění žalobce výslovně vyloučil, že by mu v Uzbekistánu hrozilo jakékoliv nebezpečí a deklaroval, že do schengenského prostoru přijel za prací a do Uzbekistánu se vrátí dobrovolně, přičemž z tohoto důvodu shledal žalovaný, že tyto skutečnosti jsou v rozporu s právním principem institutu azylu a dokládají jednoznačné ekonomické důvody. Dále žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí nepominul, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu s úmyslem vyhnout se na základě uděleného výjezdního příkazu hrozícímu nucenému vycestování z České republiky až 4 roky po odjezdu z vlasti a po cca 10 měsících nelegálního pobytu, což dle žalovaného nesvědčí o palčivé potřebě ochrany ve smyslu zákona o azylu a naopak to dle žalovaného opět dokazuje jednoznačnou účelovost jednání žalobce, jelikož žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po udělení výjezdního příkazu. V této souvislosti žalovaný odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2006, č.j. 2 Azs 137/2005-51.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících předpisů.
22. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu: *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
23. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu: *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

24. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu: „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*“
25. Podle ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu: „*[j] sou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
26. Předně soud považuje za vhodné uvést, že se zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, respektive jestli jsou v něm uvedeny důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno. Soud dospěl v této souvislosti k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, když jsou z něho alespoň v základní míře seznatelné důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno, jak bude blíže rozebráno dále. Soud nicméně poznamenává, že lze do jisté míry souhlasit se žalobcem v tom směru, že napadené rozhodnutí bylo vhodné odůvodnit podrobněji a adresněji, pokud jde o žalobcem tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a důvody, pro které se neobrátil na příslušné bezpečnostní složky s žádostí o poskytnutí ochrany před oním tvrzeným vyhrožováním.
27. Námitku žalobce, spočívající v tvrzení, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně neposoudil, zda je domovský stát žalobce schopen jej ochránit před jeho věřitelem, z jehož strany je žalobci vyhrožováno a mohlo by mu rovněž hrozit fyzické násilí, soud nicméně posoudil jako nedůvodnou. To zejména proto, že žalobce sám v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nijak netvrdil ani nezpochybňoval schopnosti příslušných státních orgánů v zemi původu poskytnout mu ochranu. Jako důvod neoznámení vyhrožování na policii uvedl jen stručně a nadto i poněkud nekonkrétně to, že mu bylo vyhrožováno ohrožením rodiny, pokud se obrátí na policii. Z toho ovšem podle názoru nelze bez dalšího dovozovat jakékoli pochybnosti žalobce o schopnostech policie v zemi jeho původu poskytnout mu ochranu. Tvrzení žalobce obsažené v jeho žalobě, že popsal důvody, pro které nekládá důvěru v to, že by jej před dalším fyzickým násilím ze strany věřitele měla ochránit tamní policie, kterou hodnotí jakožto nefunkční, přitom nemá žádnou oporu ve správním spise, jelikož z žádného z podkladů rozhodnutí nevyplývá, že by žalobce takové skutečnosti v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany tvrdil. Jak je již uvedeno shora, žalobce v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl pouze to, že výhružky ani napadení v zemi původu nikomu nenahlásil, protože mu bylo vyhrožováno, že pokud tak učiní, ohrozí svoji rodinu.
28. Zdejší soud se tedy s žalovaným ztotožňuje v tom směru, že kromě obecného odkazu na vyhrožování ze strany věřitele neuvedl žalobce žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mu v zemi původu hrozilo pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu nebo vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

29. Ačkoliv by žalovaný mohl (a zřejmě by to bylo i vhodné) v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobněji uvést, proč posoudil žalobcem tvrzené skutečnosti tak, že pro žalobce nepředstavují skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, považuje soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v tomto směru z hlediska přezkoumatelnosti za dostatečné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle soudu totiž lze dovodit, že žalovaný považoval žalobcova tvrzení ohledně vyhrožování a násilí ze strany věřitele v zemi původu také za nevěrohodné. Věrohodnost žadatele o mezinárodní ochranu a pravdivost jeho tvrzení jsou podstatnou složkou pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby pronásledování nebo skutečné nebezpečí vážné újmy prokazoval jinými důkazními prostředky, než vlastní věrohodnou výpověď (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2015, č.j. 5 Azs 50/2014-70 a rozhodnutí tam uvedená). V tomto případě však žalovaný ve správním řízení zjistil další skutečnosti, které tvrzení žalobce uvedené v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a jeho pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany znevěrohodňují. Zejména se tento závěr opírá o závazné stanovisko Ministerstva vnitra, ze kterého lze zjistit, že žalobce dne 8. 6. 2020 ve vyjádření účastníka správního řízení v rámci řízení o správním vyhoštění žalobce uvedl, že do schengenského prostoru přijel za prací a v Uzbekistánu mu nehrozí trest smrti ani nelidské či ponižující zacházení nebo trest, ani žádné nebezpečí nebo újma. Také nelze nevidět, že v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že k jeho poslednímu fyzickému napadení došlo v roce 2018 a k poslednímu ústnímu vyhrožování v březnu roku 2019, když žalobce rovněž uvádí, že následně jej již vymahači jeho věřitele „nechali v klidu“, protože věděli, že bude pracovat a posílat jim peníze. Toto tvrzení může také částečně relativizovat věrohodnost žalobcova tvrzení ohledně hrozící vážné újmy v případě návratu do země původu, když i podle jeho tvrzení již po delší dobu k žádnému vyhrožování nedošlo.
30. V této souvislosti soud rovněž uvádí, že důvodnou není ani námitka žalobce, že by žalovaný nemohl jako podklad pro rozhodnutí užít takový dokument, který vytvořil správní orgán v rámci jiného správního řízení či jiné své činnosti. Již z ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu totiž vyplývá, že správní orgán může jako podklad pro rozhodnutí užít skutečnosti jemu známé z úřední činnosti či podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci. Není proto chybou správního orgánu, když při vydávání rozhodnutí vyjde z poznatků učiněných v jiném řízení a nelze tedy přisvědčit žalobci, že takový podklad pro rozhodnutí není neutrálním a objektivním důkazním zdrojem, jehož použití by nesvědčilo o postupu v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.
31. Soud tak má za to, že byla dostatečným způsobem prokázána rovněž nevěrohodnost a účelovost tvrzení uvedených žalobcem, jenž se týkaly vyhrožování a násilí ze strany věřitele. Z tohoto důvodu tak žalovaný nepochybil, když dovodil, že žalobce neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Nesprávným se nejeví ani závěr žalovaného, že žalobce v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedl pouze ekonomické důvody, jelikož i z jeho tvrzení vyplývá, že v roce 2019 přijel do schengenského prostoru za účelem vydělání peněz na splacení jeho dluhu a nikoliv za účelem žádání o

udělení mezinárodní ochrany. Zároveň totiž žalobce neuvedl žádné jiné (věrohodné) rozhodné skutečnosti.

32. Z výše uvedeného proto vyplývá, že byly splněny podmínky pro postup podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce totiž neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a zákona o azylu, a zároveň dále uvedl pouze veskrze ekonomické důvody spočívající ve vstupu na území schengenského prostoru za účelem vydělání peněz na splacení dluhu v zemi původu. Žalobce sice tvrdil skutečnosti, které by za určitých podmínek bylo možné považovat za skutečnosti svědčící o tom, že mu hrozí vážná újma podle ustanovení § 14a zákona o azylu, spočívající ve vyhrožování a násilí ze strany jeho věřitele, nicméně jak již bylo uvedeno výše, toto tvrzení postrádalo potřebnou míru věrohodnosti a konkrétnosti. Jelikož byly dány důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzoval žalovaný, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 13 a 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle ustanovení § 14b zákona o azylu, jak stanoví ustanovení § 16 odst. 3 zákona o azylu. Tento výše uvedený postup žalovaného se soudu nejeví jako nepřiměřený.
33. Na závěr soud považuje za nutné podotknout, že s ohledem na to, že žalobce pobýval podle svého tvrzení na území států Evropské unie již od června 2019 (z čehož od září 2019 nelegálně a od února 2020 v České republice), aniž by podal bezprostředně, eventuálně v nějakém akceptovatelném kratším časovém odstupu, po přicestování žádost o mezinárodní ochranu, a svoji žádost o mezinárodní ochranu podal až po uložení správního vyhoštění, což je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti (Městský soud v Praze zamítl žalobu proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce rozsudek ze dne 23. 11. 2020, č.j. 1 A 62/2020-19), je rovněž nutné se přiklonit k názoru žalovaného, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je pouze účelovým obcházením imigračních pravidel České republiky, kterému rozhodně nelze popřát sluchu. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 31. března 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce